

Arrest

nr. 323 840 van 24 maart 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. WORONOFF
Roodebeeklaan 44
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 oktober met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 11 december 2024.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. WORONOFF, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) van 23 september 2024 waarbij haar verzoek om internationale bescherming wordt onderzocht en behandeld met toepassing van artikel 57/6/1, § 1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard met toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 12 mei 2024 werd Albanië opnieuw aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu

verzoekster uit Albanië, in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aanwezig is. Het komt verzoekster toe om duidelijk aan te tonen dat, in haar specifieke situatie, haar land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoekster echter geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. De commissaris-generaal stelt vast dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij verder niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien wordt het beschermingsverzoek als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2. Voor zover verzoekster aanvoert dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden omdat deze door niemand getekend werd blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, die zich in het administratief dossier bevindt (A.D., stuk 2), een stempel en een handtekening bevat. De thans voorliggende bestreden beslissing vermeldt bijgevolg wel degelijk door wie ze werd genomen en bevat een stempel én handtekening. Dat de kopie van de bestreden beslissing, die verzoekster ontving bij kennisgeving van 23 september 2024, deze stempel en handtekening niet bevat, doet hieraan geen afbreuk, noch leidt dit tot de ongeldigheid van de bestreden beslissing. Verzoekster kon immers wel degelijk kennis nemen van de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus met stempel en handtekening, aangezien deze beslissing zich in het administratief dossier bevindt. Verzoekster heeft overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage. Het inzagerecht laat verzoekster toe om haar dossier op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) in te kijken en kennis te nemen van de inhoud ervan.

3. Bij terugkeer naar Albanië vreest verzoekster een moeilijke inburgering aangezien zij sinds haar geboorte in Griekenland in 2005 nooit in Albanië heeft gewoond en er niemand heeft. De Albanese tradities maken verzoekster tevens angstig. Zij wilt bijvoorbeeld niet uitgehuwelijkt worden.

4. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat de door verzoekster aangehaalde motieven, namelijk dat zij niet naar Albanië kan terugkeren omwille van de moeilijke inburgering aldaar, dat zij er nog nooit is geweest en er niemand heeft, op zich niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een langdurig verblijf in Griekenland of België of de afwezigheid aan een netwerk in het land van herkomst. Het CGVS wijst ook nog terecht op de vaststelling dat verzoekster voldoende Albanees beheerst hetgeen haar inburgering bij terugkeer aanzienlijk kan bevorderen.

Wat betreft verzoeksters angst om in Albanië uitgehuwelijkt zou worden oordeelt de commissaris-generaal eveneens op goede gronden dat verzoeksters houding, met name dat zij sinds 2012 in België verblijft en pas op 16 juli 2024 een verzoek om internationale bescherming indient, geenszins in overeenstemming kan gebracht worden met een daadwerkelijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Van iemand die beweert zo een vrees te hebben en stelt daarom zijn land (van nationaliteit) te zijn ontvlucht of er niet naar terug te kunnen, kan worden verwacht dat hij zo snel mogelijk deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt. Indien verzoekster werkelijk een vrees koestert voor de Albanese tradities, die, zoals doorgaans eigen is aan tradities, doorgaans al lange tijd bestaan, kan aldus niet ingezien worden waarom verzoekster nooit eerder internationale bescherming verzocht.

4.1. In haar verzoekschrift komt verzoekster niet verder dan het summier poneren van een vrees, het volharden in eerder afgelegde verklaringen, het bekritisieren en minimaliseren van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er aldus niet in slaagt de voorgaande pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken.

Met de loutere argumentatie in het verzoekschrift dat zij enkel op papier op de steun van de Albanese politie kan rekenen maar niet in de werkelijkheid toont verzoekster niet aan dat het haar met betrekking tot beweerdde problemen aan nationale bescherming ontbreekt. Waar verzoekster wijst op corruptie en criminaliteit in Albanië en stelt dat de situatie in het land zorgwekkend is dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing niet wordt betwist dat er nog ruimte voor verbetering is – onder meer om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden. Uit de geconsulteerde objectieve landeninformatie blijkt echter duidelijk dat in Albanië maatregelen werden en worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen, dat in het geval dat de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren en er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen (COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 5 december 2023).

Uit niets blijkt derhalve en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot eventuele problemen in de toekomst hulp en/of bescherming te bieden. Verzoekster toont derhalve niet aan dat het haar met betrekking tot eventuele problemen aan nationale bescherming in haar thuisland ontbreekt.

4.2. Verzoeksters verwijzing naar de problematiek van huiselijk geweld in Albanië is ter zake niet dienstig aangezien deze kwestie nooit aangehaald werd door verzoekster tijdens de procedure, noch werd hierover in de bestreden beslissing gesproken. Verzoeksters citeert bovendien per vergissing een passage uit een bestreden beslissing die geen betrekking heeft op onderhavig dossier.

4.3. Wat betreft de in het verzoekschrift opgeworpen schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Uit niets blijkt dat er heden in Albanië een internationaal of binnenlands gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen concrete elementen in die zin aan, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dit blijkt.

6. Gelet op wat voorafgaat, lijkt het erop dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven om haar land van herkomst, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

2. Punt 2 van de hoger geciteerde beschikking houdt een materiële vergissing in, waar verwezen wordt naar *“de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, daar de bestreden beslissing als *“verzoek kennelijk ongegrond”* betiteld is.

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen. VzP stelt dat ze amper in Albanië geleefd heeft. Op 6-jarige leeftijd leefde ze in Griekenland, ze werd meerderjarig in België en heeft hier haar leven opgebouwd. Teruggaan naar Albanië is problematisch en gaat zeer moeilijk gezien ze dit helemaal niet als thuiskomen aanvoelt.”

6. Verzoekster brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene en herhalende argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 9 december 2024.

Ze beperkt zich ter zitting tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen en reeds aangehaalde argumenten, doch doet niet de minste poging om ook maar enigszins concreet in te gaan op hetgeen hierover, en ruimer haar voorgehouden nood aan internationale bescherming en aangevoerde elementen en

argumenten, in de beschikking concreet wordt vastgesteld en uiteengezet. Ze laat de beschikking immers inhoudelijk geheel ongemoeid.

Verzoekster gaat also volledig voorbij aan het doel van de vraag tot horen dat er immers in bestaat om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom.

Verzoeksters situatie, zoals die ter zitting nog eens kort wordt geschetst, heeft niets te maken met het toepassingsgebied internationale bescherming. Het doel van de procedure verzoek om internationale bescherming lijkt verzoekster totaal te ontgaan. Een verzoek om internationale bescherming heeft als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er bij terugkeer een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het is aan verzoekster om dergelijke vrees of risico op ernstige schade *in concreto* aan te tonen, waartoe zij echter volledig in gebreke blijft. Verzoekster toont geen nood aan internationale bescherming aan.

7. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen grond. Bijgevolg geeft verzoekster geen substantiële redenen op om haar land van nationaliteit, Albanië, in haar specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,
M. DENYS,

kamervoorzitter
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS